ANUNȚURI

• Să ne bucurăm întâi pentru un nou om adus pe lume: săptămâna aceasta s-a născut **Nectarie**, băiețelul lui Claudiu (din strană) și al Paraschevei (care a fost la Logos). Sfântul al cărui nume îl poartă să-l ajute în toate încercările vieții și să-l umple de har.

• S-au împlinit deja 6 luni de când au trecut la Domnul frații noștri: **Ioan Suba** și **Vaselena**. Îi simțim mereu aproape, mai ales când le auzim numele mereu pomenite de părinții noștri, la Liturghii și parastase.

• Pe lângă pomenirea celor bolnavi ai noștri, să înmulțim în această perioadă **rugăciunea pentru medicii și asistentele** care îi ajută nemijlocit să treacă cu bine de greul bolii: Iosif, Călin, Valentin, Loredana, Marinela, Maxima.

ȘTIRI

• Dornici de întărire și vindecare în această perioadă de nouă epidemie, **peste 50.000 de credincioși** s-au închinat săptămâna trecută la moaștele Sf. Cuv. Parascheva și ale Sf. Gheorghe Pelerinul. (sursa: basilica.ro).

• Icoana și racla cu **moaștele Sfântului Mare Mucenic Ioan cel Nou au fost purtate duminică în procesiune** pe străzile Sucevei. Pelerinajul a fost organizat la cererea credincioșilor, pentru a aduce liniște și mângâiere în această perioadă de grea încercare. Procesiunea a fost condusă de Episcopul vicar al Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților. Alături de ierarh s-a aflat și primarul orașului (sursa: basilica.ro).

• Să dăm slavă lui Dumnezeu că încă putem merge la biserică. În **Canada restricțiile sunt tot mai dure** în această privință. Pe lângă reducerea numărului de credincioși care pot fi prezenți la slujbă, s-a impus și renunțarea la cântare, considerată mijloc de propagare a bolii. (sursa: cbs.ca)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Konstantin V. Zorin - *Depășirea crizelor existențiale*

Oricare dintre noi și-ar dori o viață senină și plină de bucurii. Din păcate, realitatea este cu totul alta, iar când problemele presează din toate părțile și puterile sunt pe terminate, câteodată e foarte greu să mai găsești soluții pentru a ieși cu bine la liman. Cartea de față a lui Konstantin Zorin, medic internist si psiholog ne propune soluții lucide și atitudini corecte, fundamentate psihologic și duhovnicește, pentru depășirea impasurilor și eliberarea de anxietăți.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 39 (LVIII) 17 octombrie 2021

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

VREMURILE *ne vădesc!*

Cuvânt al Părintelui Gheorghe Calciu

Acum, sub presiunea vremurilor, sau sub influența teoriilor, sau pur și simplu pentru că așa e convenabil, unii se leapădă și nu aduc nicio roadă.

În această pildă Mântuitorul creează patru tipologii umane. Mai întâi, **tipologia omului nepăsător**. Un filozof, Kierkegaard, numea acest tip de oameni *omul-fluture, degustătorul, adică acela care merge din floare în floare*, caută bucuria acestei vieți și sfârșește cu aripile frânte și căzute în țărână. Aceștia sunt oamenii care nu primesc cuvântul lui Dumnezeu, ci se lasă târâți în toate curentele ideologice, gnostice sau filozofice, în toate părțile. Ei n-au niciun fel de stabilitate. Peste ei calcă toate învățăturile greșite ale lumii acesteia. Sunt ca un zid pe care se scriu toate ideile false ale veacului nostru sau ale veacurilor anterioare. Să ne cercetăm cine dintre noi se aseamănă pământului în care cade sămânța lui Dumnezeu fără să rodească? Gândiți-vă!

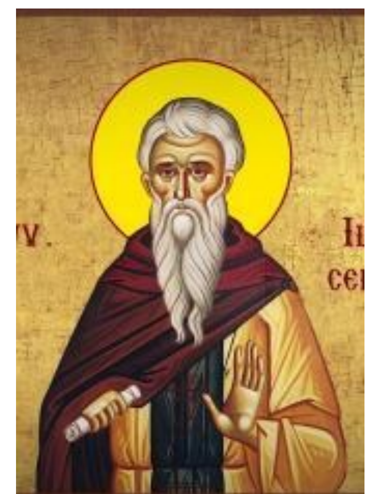

A doua categorie sunt oamenii care aud cuvântul lui Dumnezeu, îl primesc cu bucurie, însă **este de ajuns să vină o zguduire peste dânșii și se pierd**. Este de ajuns să-i lovească o nenorocire sau să înceapă o *persecuție*, așa cum s-a întâmplat sau se mai întâmplă în lume și mai ales în America, unde persecuția e subtilă și foarte perfidă. **Este poate o prigoană mai primejdioasă din mai multe puncte de vedere decât cea comunistă, pentru că acolo știam cine e bun și cine e rău.** Era alb și negru. Aici nu mai știm unde e bine și unde este rău. Toate sunt gri. Și în Europa la fel, în Europa Unită. Deci noi suntem aceștia care auzim cuvântul lui Dumnezeu, îl primim, ne bucurăm și vine o persecuție sau căldura soarelui, așa cum se spune în parabolă. Soarele cald dă căldură și usucă pământul și sămânța moare în sufletul nostru.

Sfinții săptămânii

SF. ILARION CEL MARE (†21 octombrie 372)

O dată a fost rugat de frații ce veneau la dânsul să meargă să cerceteze mănăstirile. Și când a ieșit în cale s-au adunat la dânsul mulțime de frați. Iar un frate primitor de străini își avea via sa, din care în tot anul lua cam o sută de măsuri de vin. Acesta l-a primit cu dragoste pe Sfântul Ilarion și a rugat pe frați ca, mergând în via lui, să ia fiecare struguri cât va voi, pentru că erau copți. Văzând cuviosul o dragoste ca aceea la fratele acela, a binecuvântat via lui și fratele a luat vin - în anul acela - din via sa, mai mult decât trei sute de măsuri. Iar alt frate, zgârcit și împietrit la inimă, văzând pe sfântul că merge cu turma să cea duhovnicească pe aproape, a pus străjeri la via sa ca să nu ia cineva vreun strugure de la dânsul. Și a fost lipsit fratele acela de binecuvântarea sfântului, pentru că foarte puțin vin a luat din vie și acela a fost acru.

Știți că atunci când a fost, în comunism, persecuția aceea religioasă, s-au cernut foarte ușor cei care erau români temeinici de cei care erau numai piatră. Unii au cedat, alții au colaborat, alții au făcut lucruri foarte rele, alții au suferit sau, dacă n-au fost arestați, au rezistat tăcuți în subterane, rugând pe Dumnezeu să îi ajute în viața aceasta de prigoniri. M-am întrebat: oare din România, câți oameni n-au făcut compromisul religios?

Am fost mișcat când am văzut cum în biserică oamenii ridicau brațele în sus, strigând cu glas mare: *Doamne, miluiește-mă!*, când citeam rugăciunile de iertare și la fiecare le strigam numele cu tărie, ca să audă Dumnezeu rugăciunea lor și să trimită mila Lui. M-am tulburat mult văzând această credință, pe care n-o găsești în Occident. Aceste manifestări spontane ale sufletului care strigă către Dumnezeu, aici nu se fac. Însă m-am tulburat mai mult după aceea, când am văzut că mulți din oamenii aceștia au o dublă personalitate: **la biserică sunt credincioși**, aprind lumânări, vin, poate stau toată slujba, poate nu stau toată slujba, **dar când ies afară devin ca niște fiare**. Se ceartă frate cu frate pentru o bucată de pământ, se înșală cum pot, în toate chipurile. Este un fel de **dedublare a personalității**.

Această dedublare era în comunism altfel decât acum. Atunci fiecare asculta Europa liberă, mergea la biserică, dar în public striga: *eu nu cred* și lăuda pe Ceaușescu sau pe Gheorghiu-Dej. Această minciună s-a perpetuat multă vreme. Acum o nouă formă se perpetuează în țara noastră, mai periculoasă decât aceea, pentru că acum nu ne mai amenință religios niciun pericol. Acum, sub presiunea vremurilor, sau sub influența teoriilor, sau pur și simplu pentru că așa e convenabil, unii se leapădă și nu aduc nicio roadă. Gândiți-vă care dintre noi suntem în această categorie, sau am fost, eventual.

A treia categorie de oameni sunt cei **pătimași**. Au păcate multe, tot felul de patimi omenești: desfrânare, beție, lăcomie, zgârcenie, toate patimile acelea care fac din inima noastră un teren plin de buruieni, de spini și de mărăcini. Și chiar dacă ne izbește cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă ne întoarcem cu dragoste spre El, mai tari sunt patimile noastre, pe care le purtăm de cine știe când. Pentru că pocăința noastră nu este adevărată! Este numai un moment de deschidere către Dumnezeu pe care nu-l adâncim în inima noastră, nu facem din el un izvor tămăduitor pentru suflet, ci **ne-am deschis o clipă, iar apoi ne-am închis**. Patimile noastre au izbucnit în noi mai puternice decât chemarea și virtuțile pe care Dumnezeu le seamănă în inima noastră. Și nu aducem roade, iar dacă nu sunt roade, suntem sortiți pedepsei veșnice. Cine dintre noi se recunoaște aici?

Cei din a patra categorie sunt oamenii care aud cuvântul, **se străduiesc, slujesc cu bucurie lui Dumnezeu**, caută să-și fertilizeze solul acesta spiritual, să înțeleagă mai adânc cuvântul lui Dumnezeu, să vină la biserică, să se spovedească, să se împărtășească, să facă bine în jurul lor, să fie o lumină pentru toți ceilalți. *Unii pot mai puțin, alții mai mult*. Dumnezeu a dat fiecăruia un talant: unuia i-a dat unul singur, altuia i-a dat trei talanți, altuia i-a dat cinci talanți. Fiecare a primit ceva și fiecare dintre noi trebuie să aducă lui Dumnezeu un dar egal cu darul pe care l-a primit. Cel care a primit un talant, să mai aducă unul. Cel care a primit doi talanți, să mai aducă doi. Cel care a primit cinci, să mai aducă cinci. **Cel ce aduce roadă sută la sută, acela este cu adevărat cel care a auzit cuvântul lui Dumnezeu și a rodit.**

Și a mai zis Dumnezeu din nou: *„Cine are urechi de auzit, să audă!”* (Matei 13,9). Uitați-vă în jurul vostru și în voi înșivă și vedeți sincer unde vă aflați. Dacă aveți intenție bună și nu încercați să vă amăgiți pe voi înșivă sau pe alții, v-ați plasat exact unde sunteți. Atunci, cu adevărat, când a zis Mântuitorul *„cine are urechi de auzit să audă”*, voi sunteți aceia care ați înțeles.

Iar această recunoaștere a voastră în tipologiile pe care Mântuitorul le-a creat, plasarea fiecăruia în tipologia voastră, mă convinge că de acum încolo veți începe să-i slujiți lui Dumnezeu ca să aduceți roadă. Cât de mică, dar să aduceți!

FERICIRILE (1)

„Fericiți cei săraci cu duhul”

Cum pot fi fericiți cei săraci cu duhul? Dar noi nu știm ce este sărăcia cu duhul. Ce, fericiți cei proști, că nu așteptăm mult de la ei? Că ușor se vor mântui, că-s proști și nu înțeleg mai mult? Nu. E un paradox. Fericiți cei săraci **cu duhul**, **nu cu mintea**, că a lor este – tocmai împărăția duhovnicească. Paradox dumnezeiesc.

Care este deci paradoxul? Nimenea nu este drept înaintea lui Dumnezeu, nimenea nu a găsit sfințenia, nimenea nu a găsit slava lui Dumnezeu, nici viața veșnică, toți suntem robi morții. Dar iată că în fiecare din noi trăiește un bogătaș. A, că eu am educație, că eu sunt mai bun decât celălalt, mai frumos decât cineva, mai nu-știu-ce decât altul.

Și așa, **comparându-ne** și înmagazinând tot felul de cunoștințe, elemente materiale, bani, începem să ne fălim cu câte una, cu câte alta, și aș zice că mai periculos decât toate sunt agonisirile intelectuale, care ne fac să credem că suntem mai înalți decât semenii noștri sau, pe drept cuvânt, mai înalți decât fuseserăm înaintea agonisirilor.

Dar în fața vieții veșnice ce este toată agoniseala noastră? Dacă vine harul, vezi că este nimicnicie; în fața frumuseții pe care ne-o chezășuiește Dumnezeu asta devine ca o urâciune care pustiește. Pustiește cum? Prin **mândria** ce o naște în noi și care ne face tari de cerbice, și nu mai intră harul lui Dumnezeu în așa o inimă. Și atunci: fericiți cei săraci cu duhul...

Cine sunt cei săraci cu duhul? Cei pe care harul i-a trezit și văd cu groază moartea care stă înainte, și că nu pot intra în Împărăția Cerurilor. Și de ce e fericit acela? Fiindcă acela are duhul care poate să primească cuvânt de la Dumnezeu: *„Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi”*. Aceștia, **cei săraci, sunt oamenii pe care-i poți îmbogăți**. Bogătașii spun: *Stai că am!* Atuncea când îmi voi da seama, cât de cât, de sărăcia mea adevărată, în fața bogățiilor duhovnicești, atunci voi striga cu putere: *„Doamne miluiește!”*, strigăt care va înclina urechea lui Dumnezeu, și iată făgăduința: *„A ta este deja – deocamdată potențial, zic eu, acuma, dar deja – Împărăția cerurilor”*.

Păr. Rafail Noica

lui, și să-i aducă stetoscopul pe care - chipurile - îl uitase acolo. Excelent pretext pentru a rămâne singuri. Și Paraschiv îl întrebă emoționat ce se întâmplă.

- Moare unu în celulă cu mine și are nevoie de antibiotice. Ai? Poți să-mi dai?

- S-a făcut! răspunse medicul, scoțând din buzunarul halatului două pastile roșii de tetraciclină. Nu le am decât pe astea, din păcate! se scuză el, cu ochii în patru, ca să nu fie surprinși de gardian. Antibioticele nu se puteau da în Jilava decât de către ofițerul politic și doar cu avizul celor de „mai sus" decât el. Așa că Paraschiv încălcase ordinele.

Calciu le înșfăcă iute și le ascunse în gură, între dinți și buza de jos. Paraschiv îl privi uluit cu câtă abilitate o făcuse și cât de ingenioasă era ascunzătoarea.

- Gata, doctore? întrebă gardianul, luându-l pe Calciu de braț.

- Gata! răspunse doctorul.

- Atunci, înainte marș, banditule! La cușcă! Ajunseră în fața celulei unde gardianul îi spuse „banditului" să se dezbrace ca să-l percheziționeze. Și Calciu se grăbi s-o facă.

- Până la piele! Apleacă-te! în patru labe! Și Calciu se supuse. Gardianul îl percheziționă în fund.

- Sus! Și cască gura! Nici o opoziție din partea lui Calciu. Deschise gura și gardianul îl căută și-n gură, cu același deget cu care îl căutase și-n fund, cum prevedea Regulamentul. Dar nu se gândi să-l caute între dinți și buză.

- Hai, gata! îi spuse gardianul, dezamăgit de a nu fi găsit nimic, iar Calciu atâta aștepta, să intre odată în celulă, mulțumit că nu venea cu „gura goală" și că-l putuse păcăli pe gardian.

Calciu scoase din gură cele două pastile primite. Nu se topise niciuna, dar nu mai aveau mult, pentru că-și pierduseră culoarea inițială. În patul lui, Mircea stătea tot nemișcat, luptându-se-n gând cu moartea care încă nu-l dovedise.

- Astea-s pentru tine! Nu muri! îi spuse Calciu scuturându-l cu palma în care ținea pastilele. Mircea abia deschise un ochi și pe față i se putu ghici un zâmbet slab, fie de bucurie că celălalt făcuse ceva pentru el, fie pentru că se împăcase cu soarta.

Să iubim muzica duhului!

Sf. Porfirie Kavsokalivitul

Muzica bizantină e foarte folositoare. Orice creștin ar trebui să o știe, căci se află în legătură nemijlocită cu sufletul. **Muzica îl sfințește pe om în chip nesângeros**. Fără osteneală, veselindu-te, ajungi sfânt.

În sufletul nostru există **armonie**, din starea cea dintâi. Acum am căzut în dizarmonie și ne mulțumim cu ea. Ați văzut cu ce „tingiri” cântă oamenii astăzi? Asta, desigur e în relație cu alcătuirea lor sufletească, deoarece sunt niște oameni zbuciumați. Această stare e împotriva firii, pătrunsă cu vicleșug în firea umană.

Muzica bizantină are mari foloase pentru suflet. Cel ce știe muzica învață **smerenia**; dacă stă să se înfurie, îi e teamă de lipsa de armonie. Așa, încet-încet, disprețuiește răutatea și îmbrățișează virtutea. **Nici tristețe** nu poți avea... Dacă simți că sufletului tău îi dă târcoale negura, rostești un tropar frumos și negura devine imn de slavă lui Dumnezeu. Așa, în loc de lacrimi și deznădejde, aduci lui Dumnezeu doxologie. Cu toții avem înlăuntrul nostru această înzestrare, e de-ajuns să o trezim; e deajuns să ne îndrăgostim de muzică.

Dacă atunci când cânți nu ai Duhul lui Dumnezeu, apare ispita egoismului și te mototolește. Nu vine bucuria de care am spus, ci tulburări egoiste. Muzica, acest lucru sfânt, ar trebui să-ți aducă pace și armonie. Ea trebuie **să te înalțe la altă măsură.**

Să învățăm muzică pentru a ne pătrunde de duhul lui Hristos !

MAMA VREA SĂ CÂNT

Virgil Maxim

Ce să-ți cânt, mamă, ce să-ți cânt?!

Pe unde-am fost eu lumea nu cântă!
Ci numai tremură sub bici,
plânge și priveghează
și scuipă sânge...
Ce să-ți cânt?!

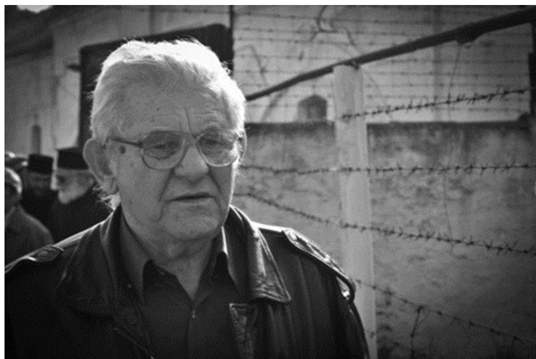
Te uiți la mine, mamă,
ca la o arătare străină și bolnavă...
Nu sunt stafie!
Sunt om, mamă!
Mi-e foame și mie!
Dar, mai ales mi-i sete!
O, nu de apă!
De viață, mamă,
de viață-adevărată!
Fără ziduri..., fără lanțuri...,
fără paznici la poartă...,
fără Satan, în gânduri, de gardă...

O, mamă,
va veni o zi când nu vei mai plânge!
Și-atunci fiul tău o să cânte,
Să cânte și luminii, și ție,
Să cânte de bucurie
Cântec de mărire,
cum a cântat lui Dumnezeu,
David,
din Psaltire !

Calendarul mărturisitorilor

MARCEL PETRIȘOR

(†12 octombrie 2021)

SALVAT DE LA MOARTE
de păr. Gheorghe Calciu

> *Cei mai grozavi oameni care au făcut față la toate astea fără să facă concesii, n-au fost intelighenții, n-au fost domnii, ci au fost monahii.*

A trecut la Domnul ultimul supraviețuitor al Casimcăi de la Jilava, cel care a stat închis alături de Constantin Oprișan și de părintele Gheorghe Calciu. Născut aproape de Vața de Sus, la Ocișor, unde îi va odihni trupul de acum, Marcel Petrișor a scris mult (proză, eseuri, dar mai ales în ultimii 30 de ani despre viața sa jertfită prin închisori). Căci a fost martor și mărturisitor. A făcut 12 ani de temniță comunistă. Dumnezeu a îngăduit să treacă prin iad și să scape, pentru a ne spune cum se trăiește, cum se moare și mai ales cum se învie după gratii. Redăm mai jos un fragment din cartea sa, „Trecute vieți de domni, de robi și de tovarăși", mărturie despre cum a fost salvat de la moarte de părintele Calciu și de Iosif V. Iosif.

Mircea (pseudonimul lui Marcel Petrișor din carte) se îmbolnăvi de dizenterie sau de tuberculoză intestinală. O zi, două, trei, patru, cinci, până când, în a șasea, căzu pe pat cât era de lung și parcă și mai epuizat decât fusese Oprișan. Nici gardienii nu-i mai ziceau să se scoale și așteptau să „dea și el in primire". Iosif și Calciu bătură în ușă, ca să vină doctorul. Dar care doctor? Pentru că nicio vizită medicală nu era permisă în Casimcă. Nu venise el pentru ceilalți șase care muriseră până atunci, necum pentru Mircea. Și totuși! Neputând sta cu mâinile în sân, Iosif și Calciu hotărâră atunci să facă greva foamei: singura armă ce le mai rămăsese. Și-o făcură o zi, două, trei, până când, în a patra, sosi un sanitar cu ofițerul politic întrebând care vrea să moară.

- Nu noi, domnule! El e cel care o să moară dacă nu i se dă nici un medicament! zise Calciu.

- Și ce dacă vrea să moară? rânji ofițerul. Treaba lui. Ce aveți voi cu el? Vreți să muriți și voi? Poftim! Dar nu înainte ca noi să vă îndopăm artificial. Ați înțeles? Și amândoi, ofițerul și sanitarul, ieșiră din celulă, trântind ușa. A cincea zi însă, în celulă intră iar sanitarul cu doi gealați gradați și cu ofițerul de serviciu, ca să-i hrănească artificial. Aduseră un scaun metalic și cătușe, ca să-l lege de el pe cel ce urma să fie hrănit; aduseră și „ciocul de barză", instrumentul cu care se forța gura grevistului, pentru ca, prin el, să poată fi introdusă in stomac o sondă - adică un furtun de cauciuc de o grosime variabilă - prin care mâncarea să ajungă în mațe.

- Nu-i nevoie de toate astea! le spuse Calciu. Mâncarea de grevă nu o refuzăm și o mâncăm în mod obișnuit, din gamelă.

- Ați vrea voi! Da uite că nu vrem noi. O să v-o băgăm pe gât. Ia apucă-l pe ăsta vorbăreț și cu ganglioni ca de hârciog și leagă-l de scaun! porunci sanitarul, scoțând furtunul din buzunarul halatului mai murdar decât zeghile deținuților.

- Nu-i nevoie de cătușe, domnule, și nici de cioc de barză. Stăm liniștiți să ne îndopați cum vreți. Ba, dacă permiteți, ne băgăm singuri furtunul pe gură. Ar fi mai ușor și pentru dumneavoastră.

- Hai, mă, să vă văd! Ia-l! și întinse furtunul. Fără să mai aștepte alt indemn, Calciu îl luă, se așeză pe scaun și își vârî furtunul, ca pe un sparanghel, până in stomac. Apoi, făcu semn sanitarului să-i toarne mâncarea prin pâlnia din capătul furtunului.

Uimit, dar și cu oarecare respect, sanitarul făcu ce i se ceruse.

- A fost foarte bună mâncarea! spuse Calciu, după ce-și scoase furtunul ca să i-l dea lui Iosif.

A doua zi, după prima hrănire artificială și a șasea de grevă, intră în celulă aceeași echipă, cu aceleași instrumente și același ritual. În ziua următoare, la fel, doar că furtunul era mai gros și mai murdar. Dar mâncarea fu primită și așa, deși echipa crezuse că furtunul gros va fi mai greu de acceptat. Și greva continuă.

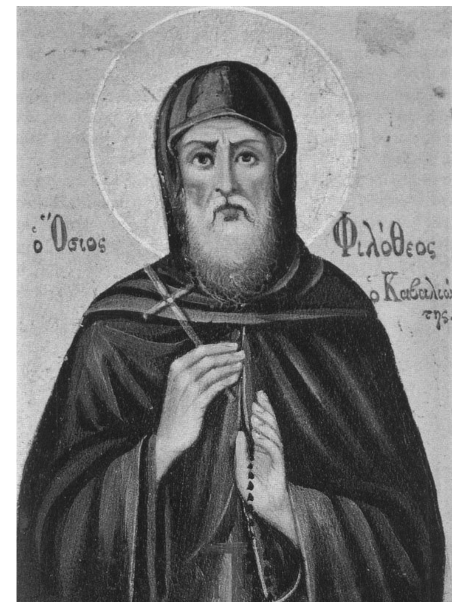
- Deci, nu renunțați la grevă? Tot mai continuați?

- Până când o să primească tovarășul nostru muribund o medicație necesară ameliorării situației sale, nu renunțăm! preciză Calciu.

În ziua următoare... miracol! Calciu fu scos din celulă dus în camera gardienilor din capătul coridorului Casimcii. Acolo îl așteptau un medic și un gardian. Calciu tresări. În doctorul respectiv recunoscuse pe un vechi coleg de facultate (el însuși făcuse la București patru ani de Medicină). „Paraschiv!", își aminti el. Dar, de frica gardianului, încercă să nu se trădeze. Doctorul îl recunoscu și el și-i ceru paznicului să se ducă până sus, în cabinetul penitenciaru-

O întâmplare minunată din viața
Sf. Cuv. Filotei Dionisiatul

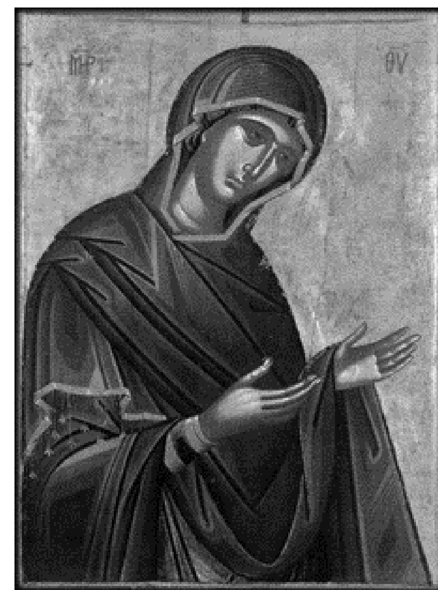
(†21 octombrie 1610)

Cuviosul Filothei Dionisiatul s-a născut în Macedonia, la anul 1526 și a rămas orfan de mic, murind tatăl lui. Pe când era copil, a fost răpit de turci și dimpreună cu fratele său, au fost duși la Amira și închiși în temniță. Din această pricină maica lor a rămas nenorocită, plângând nemângâiată pentru luarea copiilor, pentru văduvia și pentru sărăcia ei. Altă mângâiere nu avea sărmana de ea în afară numai de nădejdea spre atotputernica Împărăteasă a cerului, spre Sfânta Fecioară Maria, pe care de multe ori o ruga cu lacrimi fierbinți să facă milă cu fiii ei, ca să-i izbăvească din mâinile păgânilor și să nu piară sufletul lor, aflându-se robiți.

În vreme ce se ruga nemângâiata maică cu multă credință, a auzit-o Stăpâna cea atotputernică și a izbăvit din legături pe fiii ei iubiți, într-un chip ca acesta: Preacurata s-a arătat noaptea copiilor, acolo unde erau închiși, în chipul mamei lor și le-a zis:

- Sculați-vă, iubiții mei fii, și urmați-mi mie.

Atunci copiii, înspăimântându-se și fiind uimiți, s-au sculat și cu bucurie au urmat-o pe dânsa. Apoi, la cuvântul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, s-au deschis singure ușile temniței și au ieșit. După aceea în puțină vreme au ajuns într-o cetate, unde era o mănăstire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și a poruncit copiilor să rămână acolo, zicându-le:

- Aici să vă tundeți și să îmbrăcați chipul monahicesc, fiii mei, să vă supuneți egumenului și la toți frații, căci eu iarăși voi veni la voi, ca să vă văd dacă sporiți în faptele cele monahicești.

Acestea zicându-le și-a luat rămas bun de la dânșii și s-a dus. Iar copiii s-au închinat egumenului și i-au povestit lui toate. Egumenul a înțeles că o putere dumnezeiască i-a mântuit pe dânșii și slăvind pe Dumnezeu, a dat pe copii în grija unui bătrân îmbunătățit ca să-i învețe carte și toată rânduiala și petrecerea monahală. După o vreme oarecare i-a făcut paracliseri, ca să slujească bisericii, pentru că s-au arătat plini de râvnă și cuvioșie. Mai ales Filotei, care se silea să covârșească pe toți frații în ascultare și smerenie. Iar mama lor nu știa nimic despre dânșii. Însă, după o vreme, s-a hotărât ca, lepădându-se de lume și de tulburările ei, să meargă la o mănăstire de femei și să se călugărească. Și era o mănăstire aproape de mănăstirea mai sus pomenită, în care se aflau copiii ei, mănăstire care era cârmuită de acel egumen care a tuns în călugărie pe copiii ei și tot acel egumen și pe maica lor a călugărit-o și a numit-o Evdochia. Însă egumenul nu știa că Evdochia era mama copiilor, nici ea nu cunoștea minunea pe care a făcut-o Maica Domnului cu copiii ei.

Și sosind o zi în care era praznic vestit în mănăstiri, s-au dus toate monahiile la mănăstirea de călugări și a mers împreună cu ele și minunata Evdochia. Apoi, după bunăvoința lui Dumnezeu, s-a întâmplat că după dumnezeiasca Liturghie s-au strigat cei doi frați unul pe altul pe nume, pentru oarecare slujbă a bisericii, ca niște paracliseri ce erau amândoi. Iar mama lor stând în tindă și auzind dulcele nume al lui Filotei, fiul ei, i s-a rupt inima și intrând în biserică, a luat seama cu dinadinsul la fețele lor și i-a recunoscut că sunt fiii săi; apoi de bucurie a leșinat și după multă vreme venindu-și în fire, i-a îmbrățișat pe dânșii cu lacrimi și fără de saț îi săruta. După aceasta i-a întrebat pe dânșii când și cum s-au izbăvit din robie. Iar ei au răspuns, zicând:

- Poate ne ispitești pe noi, prea iubita noastră maică? Oare nu ești tu cea care ne-ai scos pe noi din mâinile turcilor și ne-ai adus aici și neai poruncit să rămânem în această sfântă mănăstire până când iarăși vei veni să vezi cum petrecem?

Atunci s-a minunat femeia și înțelegând minunea, Îl preaslăvea pe Dumnezeu, mulțumind Împărătesei celei multmilostive. Această minune s-a aflat apoi în toată mănăstirea și se veseleau toți frații de dânșii. Iar Evdochia a rămas în mănăstirea sa, slujind lui Dumnezeu cu mai multă sârguință decât înainte și mulțumind Făcătoarei sale de bine. Și nevoindu-se mult și cu plăcere de Dumnezeu, s-a dus către Cel de Sus. Iar copiii ei au rămas în mănăstirea lor și se nevoiau, păzind poruncile lui Dumnezeu și cu smerenie slujeau la toți frații.

Să avem rugăciunile lor!

I.G.

Lumea creştină medievală
şi PANDEMIILE (2)

Reacţia oamenilor

O parte din populaţie, în special cei care aveau proprietăţi sau rudenii, **au fugit în grabă la ţară**, nădăjduind că aerul curat îi va ţine departe de boală. Sărăcimea oraşelor a încercat să fugă şi ea. Sunt mărturii din acele vremuri cu privire la cozile zilnice de sute şi mii de persoane care încercau să obţină un permis de ieşire din marile oraşe europene. Însă dezastrul a venit pe drumul fugarilor. Neavând nici bani, nici provizii, nici proprietăţi, săracii au fost alungaţi din toate satele în care au încercat să se stabilească, astfel că mulţi dintre ei au murit din cauza lipsurilor, pe drumuri, prin păduri, etc. Fuga din faţa morţii este surprinsă cel mai bine de Bocaccio, în al său *Decameron*, dar şi de unele picturi din epocă.

La noi există consemnate câteva date despre ciuma din acea vreme. Populaţia din târguri a fugit spre munţi şi păduri, fiind obişnuită cu astfel de schimbări din cauza repetatelor jafuri şi invazii tătare (în special cei din Moldova).

Boala a adus cu sine **schimbări mari în psihicul oamenilor**. Pe lângă frica generală faţă de infestare, **relaţia apropiaţilor faţă de bolnavi** se va modifica în această perioadă. Dacă înainte erau trataţi cu grijă, iar leproşilor – cei mai ostracizaţi -, deşi închişi, li se asigura tot ce aveau nevoie pentru a trăi, ciuma a umplut sufletele oamenilor în primul rând de grija pentru propria viaţă. Teama de a nu muri a făcut ca cei din familie să-şi abandoneze bolnavii. Se murea în singurătate şi lipsuri, fără nicio alinare, iar apoi trupul era aruncat într-o groapă comună.

Medicii au sporit teama populaţiei prin neputinţa de a trata ciuma şi prin răspunsurile echivoce cu privire la cauze (mulţi dădeau vina pe alinierea planetelor sau pe vrăji ori pe otrăvirea fântânilor de către evrei).

Nesiguranţa zilei de mâine a făcut ca mulţi oameni să creadă că **trupul e singurul care mai contează**. Aşadar, vremea ciumei e paradoxal şi o vreme a căderii în plăceri de tot felul, căci oricum moartea va veni. Acest lucru se vede în arta care expune tot mai multe trupuri goale.

Câteva cifre

Poate că o parte din cele de mai sus ne fac să ne gândim la multe din cele pe care le trăim. Însă există şi diferenţe. În primul rând, gravitatea ciumei, faţă de orice altă boală care a afectat omenirea, o vedem din cifre. Cea mai bună ar fi o comparaţie:

Populaţia Europei în anul 1300	Populaţia lumii în anul 2019
75 milioane	7,7 miliarde
Morţi de ciumă până în 1350	**Morţi de covid până în 2021**
25 milioane adică 33%	4,8 milioane adică 0,06%

(va urma) *E.G.*

Minuni *din zilele noastre*

Maica Domnului
opreşte moartea

S-a întâmplat în vremea Uniunii Sovietice. Natalia se născuse cu o boală de inimă. S-a căsătorit imediat după ce a terminat facultatea şi cei doi soţi visau cum va fi când vor fi părinţi. Dar anii au trecut, iar Natalia a fost diagnosticată cu infertilitate. De acum avea 35 de ani şi deja nu mai visa să fie mamă, când a aflat pe neaşteptate că e însărcinată. În culmea fericirii, soţii s-au dus la medic. Dar acesta i-a spus categoric Nataliei că trebuie să facă avort din cauza bolii de inimă.

- Ce vrei tu, o femeie educată? Să ai un copil bolnav? Şi în plus, vei fi norocoasă dacă vei trăi după naştere. Problemele tale de inimă sunt foarte serioase. Să-ţi faci programare cât de curând la avort!

În dimineaţa următoare, Natalia se îndrepta spre spital, cu un băgăjel în mână pentru internare. Mergea plângând şi întrebându-se mereu:

- De ce mi s-a întâmplat tocmai mie? Căci ne doream cu disperare un copil!

Adâncită în durere, nu şi-a dat seama că la o intersecţie a început să traverseze strada pe roşu. O maşină venea cu viteză mare, dar deodată cineva a apucat-o de mână şi a tras-o spre trotuar. Scăpase de moarte sigură. S-a întors şi a văzut o femeie într-o haină lungă şi cu un acoperământ foarte frumos.

- Nu te duce la spital, i-a spus femeia cu blândeţe, *nu fă ce ai de gând! Ţi-ai dorit un copil şi vei naşte un băieţel. Veţi trece prin perioade grele, dar le veţi depăşi!*

Natalia a vrut să o întrebe pe femeia necunoscută de unde ştia atât de multe lucruri despre ea, despre dorinţa de a avea un copil şi despre programarea la avort, dar aceasta dispăruse. Apoi s-a gândit că i s-o fi părut. Însă mai mulţi oameni au înconjurat-o:

- Data viitoare să fiţi mai atentă, doamnă! Aţi sărit efectiv de sub maşină. Faceţi sport de performanţă?

Natalia le-a răspuns zâmbind:

- Aş fi dorit să pot face sport, dar nu am voie decât plimbări uşoare, cu multe opriri pentru odihnă. Nici măcar un copil nu pot să nasc...

Însă femeia s-a hotărât atunci să nu mai asculte de doctori şi s-a întors spre casă. Era deja mai veselă, se gândea la o listă de cumpărături pentru bebeluşul ce urma să se nască. Când s-a dus la control, medicul a certat-o, i-a spus că este nebună, că va naşte un copil ce nu va trăi mult, ba poate chiar ea va muri la naştere. Apoi i-a înşirat prin ce va trece copilul debil ce se va naşte, în scurta lui viaţă. Natalia s-a gândit pentru o clipă că medicului chiar îi pasă de starea ei de sănătate, însă în minte i-a apărut imediat femeia necunoscută de pe stradă. Şi apoi iar alte gânduri: *poate mi s-a părut şi nu există nicio femeie, ci doar dorinţa mea de a avea copii.* Însă apoi iar s-a gândit: *Dar dacă mă călca maşina aceea, muream şi eu, şi copilaşul? Dar dacă întâmplarea a fost un fel de avertisment?*

Apoi a tras aer în piept şi i-a spus doctorului:

- Voi naşte copilul cu orice risc!

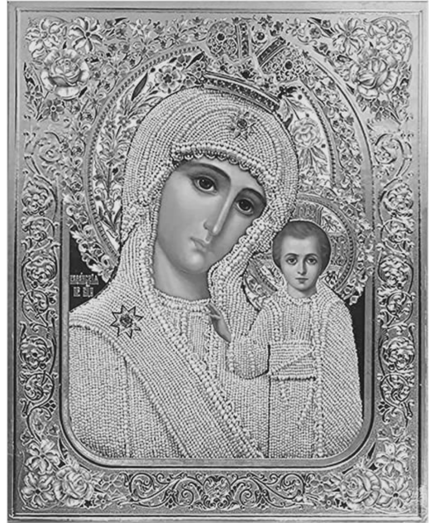
Nu după mult timp Natalia a născut un băieţel slab, palid şi care nu a scos niciun sunet în momentul naşterii. Medicii au conchis că e un perdant, dar s-au hotărât să-l ajute să trăiască. Mama şi copilul au rămas timp de o lună în spital. Când a venit să-i ducă acasă, soţului i s-a spus să fie pregătit, căci copilul nu va trăi mai mult de 12 luni. L-au numit Grigorie, iar Natalia a început să-l îngrijească în chip deosebit: îi masa mânuţele şi picioruşele, îl alăpta, îl scotea la plimbare, îi cânta şi îi citea poveşti. Mai ales plimbările i se păreau importante. Ieşeau amândoi în parc şi Natalia îi spunea micului Grişa:

- Trage adânc aer în piept, copilaşul meu, ca să te întăreşti şi să creşti. Trebuie să luptăm împreună să trăieşti. Să nu ne laşi, căci te iubim foarte mult!

Şi Grişa a crescut, deşi mereu bolnav. Când a împlinit 2 ani, au trebuit să-l ducă la urgenţe, cu febră mare. Medicii le-au zis părinţilor să intre în salon să-l mai vadă o dată, căci nu au ce să-i mai facă. Natalia a ieşit la aer; simţea că leşină. În curte s-a întâlnit cu o femeie, care a îndemnat-o să-l boteze şi mai ales să meargă ea într-o biserică şi să se roage în faţa icoanei Maicii Domnului pentru sănătatea copilului. Era perioada comunistă. Natalia nu avea nicio legătură cu biserica. Însă pentru copil, a făcut ce a fost sfătuită. Grişa şi-a revenit ca prin minune, iar Natalia i-a cusut chiar ea haina de botez. În ziua botezului, copilul a fost liniştit tot timpul slujbei. Apoi Natalia şi-a amintit de rugăciune şi a întrebat pe cineva unde e icoana Maicii Domnului. Ajunsă în faţa ei, stătea cu ochii plecaţi, ruşinată că nu ştie ce trebuie să facă sau cum să se roage. Paracliserul a văzut-o şi i-a zis cu blândeţe:

- Să nu-ţi fie ruşine să plângi! Haide, fă-ţi şi cruce!

Natalia a ridicat ochii şi a încremenit: în icoana din faţa ei era femeia frumoasă care o salvase de la moarte

şi o oprise să facă avort. Ea era Maica Domnului! Natalia a căzut în genunchi şi a început să-i mulţumească.

De atunci viaţa lor s-a schimbat. Băiatul creştea, deşi mai greu decât alţi copii, mereu suferind de diferite boli. A învăţat să meargă greu. La controalele periodice, medicul îi spunea că băiatul nu va împlini 3 ani, apoi 5 ani, apoi 10 ani. Dar timpul trecea şi copilul trăia. Natalia spunea de fiecare dată: *Totul va fi bine, căci Dumnezeu este cu noi şi mă voi ruga Maicii Sale să ne ajute.*

Natalia şi soţul au început să meargă la biserică, apoi să se spovedească şi să se împărtăşească regulat, alături de Grigorie. Băiatul a ajuns la şcoală, a terminat-o printre cei mai buni şi a urmat facultatea de biologie, unde a rămas asistent. Când a fost angajat la universitate, familia întreagă a mers la biserică să mulţumească pentru toţi anii în chip deosebit. Acum Grigorie are 40 de ani, e doctor în biologie, fiind chemat la conferinţe în mai multe ţări. De fiecare dată când călătoreşte, caută o biserică ortodoxă unde să mulţumească lui Dumnezeu pentru toate darurile Sale.

